

Неприємний випадок у парку

Хантер зробив глибокий вдих. “Я не вживаю погані слова”.

Автор: Діана Евелін Нільсон
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у США.

Хантер підбіг до своїх друзів. Він усміхався, відчуваючи, як його обдуває вітер. Він почувався таким швидким і легким!

Кайл першим торкнувся паркана. “Я виграв!” — крикнув він.

Хантер добіг до паркана на мить пізніше. “Нечесно! Ти перший побіг”.

“Так”, — сказав Мігель. — Біжіть навпередки до дерева!”

Хантер знову побіг. Цього разу він перший торкнувся дерева. Але Мігель був прямо за ним.

“Я виграв!” — сказав Мігель.

“Ні, Хантер виграв”, — сказав Пайпер.

“Так”, — сказав Кайл.

Мігель склав руки. Тоді він сказав лайливе слово.

Інші діти засміялися. Мігель знову сказав лайливе слово, діти засміялися дужче.

Хантеру стало сумно. Він знав, що це слово не можна говорити. Але він не хотів, щоб його дражнили. Він нічого не сказав.

Пайпер сказав ще одне погане слово. Тоді Кайл сказав ще одне.

“Тепер твоя черга, Хантере”, — сказав Кайл.

“Так, давай”, — сказав Мігель. — Скажи нову лайку”.

Хантер зробив глибокий вдих. “Я не вживаю погані слова”.

“Від одного слова нічого не станеться”, — сказав Кайл.

“Я не хочу”, — сказав Хантер.

“Тобі надто страшно?” — засміявся Мігель.

Хантер відчув, що його обличчя палає. “Я піду погуляю в іншому місці”.

Діти продовжували сміятися та казати погані слова. Хантер хотів піти звідти. У парку вже не було весело. “Бувайте”, — пробурмотів він.

Хантер сунув руки в кишені і повільно пішов повз усіх дітей. Він більше не почувався швидким або легким. Він відчував важкий тягар.

Він побачив, що мама й тато сиділи на лавочці. Тато відклав книгу. “У тебе все гаразд?”

Хантер знизав плечима. “Вони почали казати погані слова. Я не хотів цього робити, тому я пішов звідти”.

Мама усміхнулася. “Це дуже сміливий вчинок”.

“Ми пишаємося тобою”, — сказав тато. — Важко вчиняти правильно, коли люди навколо цього не роблять”.

Хантер зітхнув. Він радів, що вчинив правильно, але все одно почувався не дуже добре.

“Хочеш піти додому?” — запитала мама.

Хантер замислився. “Ще ні”, — сказав він. Він подивився на іншу групу дітей, які грали на тарзанках. “Я піду туди”.

Коли Хантер наближався, один з хлопців йому помахав. “Привіт, я — Девід”.

“Я — Хантер. Можна з вами?”

“Звісно!”

Коли настала його черга, Хантер вліз на тарзанку і відчув, як його обдуває вітер. Граючи з Девідом та іншими, він знову почувався швидким і легким. Він вчинив правильно, хоча це було важко. Він був радий, що зробив правильний вибір. ●

Щоб дізнатися більше про те, як робити правильний вибір, прочитай “Мої євангельські норми” в кінці свого Путівника для дітей.